

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628200064/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

om hans Studeringer, hans Demis-Prædiken og mange andre Ting vedrørende hans Præstegjerning. Det viste sig, at hun kendte flere af Professorernes Navne. Ja, der var ingen Ende paa hendes Frækhed, tænkte Gabriel. For hvad Forstand kunde vel Barbara have paa disse Dele? Dog vedblev hun at tale, som om hun alle sine Dage kun havde haft en Præstekones Tanker i sit Hoved, og tilsidst spurgte hun Hr. Poul, om han nogentid havde truffet hendes salig Husbønd Hr. Niels.

Satan til Skamløshed! tænkte Gabriel. Det ærgrede ham, at her ikke var andre tilstede, som med ham kunde vidne om hendes Hykleri.

Men for Hr. Poul var det, som om han for første Gang i dette Land havde truffet en Person, der med Interesse gad paahøre ham, og han udtalte sig frit og ærligt og var i sit Hjerte smigret. Thi skønt han vel vidste, at en Materie som denne næppe i sig selv kunde være passende Kost for en Kvinde som Barbara, saa såa han dog paa hendes Ansigt og Øjne, hvor levende optaget hun var, og hvorledes hun gav Agt paa hans mindste Mine, og han faldt i dette Øjeblik paa den Tanke, som forekom ham rigtig, at i en Samtale med Fruentimmer Ennet kun var et Paaskud, medens det egentlige var Glæden over at staa Ansigt til Ansigt, at kunne lade Øjnene mødes, Stemmerne blande sig med hinanden og Sjælene røre ved hinanden. Og Barbaras Sjæl, der talte gennem hendes grønnyldne Øjne, rørte meget ved ham, og blodets undertiden og trak sig bort, men vendte straks tilbage og legede for ham og soled sig i hans stærke, ivrige Blik. Hendes Mundvige krummede sig nu atter behaget opad, hun lyttede som til et sjældent Spil, og det han fortalte drejede sig nu kun tilsyneladende om Præster og Sogne, men var i Virkeligheden en lang Solo-Aria op af hans Vanddoms Dyb. En Aria, der blev hørt.

Da var det, at Barbaras Øjne pludselig begyndte at flakke hen i Retning af Gabriel. Hun slog dem ned, kiggede en Gang til lynsnart hen paa ham og smaafniste ganske svagt. Ordene blev træge i Hr. Pouls Hals: hvad var der sket? Havde Gabriel gjort noget, sagt noget? Blandede han sig i Koncerten? Barbara saa stivt paa sit Sytøj og syede hæstigt.

— Det er et Pudovaar, sagde hun stille.

Men det var synligt, at hun var fuld af indre Latter. Gabriel stirrede paa hende med et ætsende Blik.